

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16536/2023
14.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, др Илије Зидновића и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ... и ЂЂ из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирослав Милошевић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу и промет услуга „Агропродукт“ ДОО Бумбарово Брдо, из Кнића, чији је пуномоћник Милан Марковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 14/23 од 07.03.2023. године, у седници одржаној 14.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 14/23 од 07.03.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 14/23 од 07.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 6254/2021 од 25.10.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужилаца према поднеску од 11.07.2022. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да на име изгубљене добити за коришћење сувласничког дела непокретности тужилаца које су уписане у лист непокретности ... КО ..., парцеле број ... „...“ површине 56 ари и 86 м², парцеле број ... „...“ површине 29 ари и 44 м², парцеле број ... „...“ површине 1 ха 12 ари и 51 м², исплати тужиоцима за економску 2012/2013. годину, 2013/2014. годину, 2014/2015. годину и 2015/2016. годину износе ближе наведене у овом ставу изреке са каматом на те износе почев од 31.05.2022. године до исплате, док је у преосталом делу којим је тражено да се обавезе тужени да на име изгубљене добити за коришћење сувласничког дела непокретности тужиоца ближе напред наведене исплати тужиоцима АА, ББ и ВВ још по 16.881,48 динара, за економску 2011/2012. годину, ГГ и ДД још по 9.208,00 динара за економску 2011/2012. годину и ЂЂ још 13.812,00 динара за економску 2011/2012. годину тужбени захтев одбијен, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова поступка исплати и то тужиоцима АА, ББ и ВВ по 101.109,26 динара,

тужиоцима ГГ и ДД по 144.572,43 динара и тужиљи ЂЂ 150.857,11 динара са законском затезном каматом рачунајући од дана извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 14/23 од 07.03.2023. године, ставом првим изреке, одлучено је да се жалба туженог делимично усваја, а делимично одбија, као неоснована, тако што је првостепена пресуда преиначена у ставу другом изреке и пресуђено тако што су одбијени, као неосновани тужбени захтеви тужилаца у делу којим су тражили да се обавезе тужени да им на име изгубљене добити за коришћење сувласничког удела предметних непокретности исплати за 2012/2013. годину тужиоцима АА, ББ и ВВ износ од по 16.150,75 динара, тужиоцу ГГ износ од 8.809,50 динара, ДД износ од 8.809,50 динара и тужиљи ЂЂ износ од 13.214,25 динара, са законском затезном каматом од 31.05.2022. године до исплате. Ставом трећим изреке, потврђена је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке. Ставом четвртим изреке, преиначена је првостепена пресуда у погледу одлуке о трошковима поступка тако што је обавезан тужени да тужиоцима на име трошкова поступка исплати и то тужиоцима АА, ББ и ВВ износ од по 88.609,17 динара, уместо износ од по 101.109,26 динара, тужиоцима ГГ и ДД износ од по 122.117,00 динара уместо износ од по 144.572,43 динара и тужиљи ЂЂ износ од 133.311,85 динара уместо износа од 150.857,11 динара са законском затезном каматом рачунајући од дана извршности до исплате. Ставом петим изреке, обавезани су тужиоци да туженом на име трошкова жалбеног поступка исплате износе од 11.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености и основаности ревизије туженог на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своју одлуку. Наиме, предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете тужиоцима због немогућности коришћења предметних непокретности чији су сувласници у спорном периоду. О захтеву тужилаца одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, као у овој правној ствари. Наводима ревизије туженог указује се на битне повреде одредаба парничног поступка, што није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у

новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 30.12.2016. године, а вредност предмета спора у односу на тужиоце АА, ББ и ВВ је износ од по 147.696,05 динара, у односу на тужиоце ГГ и ДД износ од по 80.562,00 динара, а у односу на тужиљу ЂЂ 120.869,25 динара.

Вредност предмета спора цени се у односу на сваког тужиоца појединачно, с обзиром да тужиоци нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП. Како појединачни износи не прелазе динарску противвредност 3.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у коме је искључено прво на изјављивање ревизије сходно члану 479. став 6. ЗПП.

С обзиром на то да је одлучено у спору мале вредности у коме није дозвољена ревизија, то је Врховни суд на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић